

Martina Potočnik Migracije so priložnost za razvoj

Ljudje imamo v sebi težnjo po iskanju boljšega zase in za svoje bližnje. Iskanje sreče zveni obrabljeno, a kljub temu je vsak naš vzgib posledica prav tega. V današnji civilizaciji je pomemben pogoj za nadaljnje iskanje sreče postal denar; ta je nujno potreben za zadovoljitev osnovnih življenjskih potreb, čeprav vemo, da samo denar še ne prinese sreče. Pri njenem iskanju lahko pomaga tudi kvalitetna izobrazba, mirno okolje, sprejetost v družbi in dobre priložnosti. Slednje je za nekatere ljudi težko dostopno v rojstni državi, zato so se pojavile migracije – v večini primerov gre namreč za selitev s ciljem najti boljše pogoje za življenje. Življenjski standardi se lahko zvišajo na račun nekoga drugega, lahko pa se dvignejo globalno; migracije so alarm, ki nam sporoča, da je potreben korak naprej. Migranti imajo interes za tak dvig standardov, za razvoj. Migracije so priložnost za razvoj.

Sreča naj bi bilo stanje duhovnega zadovoljstva, a pojem je subjektiven – razlagati si ga moramo sami. Poskus razlage lahko pripelje posameznika do vprašanja, kako priti do sreče in ali je materialno blagostanje z njo povezano. Obzorje pričakovanja glede lastne sreče je seveda pogojeno s socialno sredino, v kateri smo se rodili; naše okolje nas oblikuje, daje nam pogled na svet in s pomočjo njega si razlagamo tisto, kar od nas zahteva subjektivno razlago. Naše življenje se nam, ki živimo v dokaj razvitem svetu, zdi povprečno, a manj privilegirani ljudje iz slabše razvitih delov sveta vidijo naš način življenja kot potraten. Tak pogled, kot ga imajo oni na nas, imamo mi na družbeno elito, ki ji ni treba gledati na porabo sredstev, saj živijo v »razkošju« – to je za nekoga hiša, za drugega avto, za tretjega morda le vsakodnevno zagotovljeni kos kruha. Kar imamo, je nam vsakdanje, za koga drugega pa morda to predstavlja cilj, naslednji korak do sreče. Čeprav bi rad dosegel, kar smo mi že dosegli, to ne pomeni, da nas bo okradel, a sebični, kakor smo, včasih pomislimo na to.

Predsodki so globoko zakoreninjeni v človeški naravi in migrante marsikdo obravnava kot »invazivno raso«. Večinoma migranti ne vstopajo v tujo državo, da bi jo oskrunili, se okoristili z gostoljubjem ali jo na kakršen koli način uničili, njihov prihod je rezultat bega pred revščino in v veliko primerih celo pred smrtjo. Politično nestabilne države z vojnimi razmerami, države, ki jih klestijo revščina in naravne nesreče, pač ne zagotavljajo človeka vrednih razmer za življenje, in dejstvo, da marsikatera država zaradi takih razmer ne more predstavljati doma in si ne zasluži naziva »domovina«, je za migrante boleče. Svoj dom morajo iskati v tujini. Že to, da jih tuja država sprejme, je za večino darilo in nekaj, kar bodo razumeli kot priložnost za to, da se izkažejo, si naredijo nov dom in ga pomagajo izboljšati – vsak po svojih močeh.

Izobraženi in ambiciozni migranti, ki se selijo prostovoljno, iz osebnih razlogov, velikokrat iščejo prostor, ki jim bo omogočil, da kar najbolje izkoristijo svoj potencial. Taki posamezniki se zavedajo omejitev v domači državi, a svojega znanja in inovativnosti nočejo zatreti. Če se države začnejo zapirati, je precej verjetno, da se bodo s tem zaprla vrata komu, ki bi lahko s svojimi idejami ključno vplival na razvoj ne le ene države, temveč na globalni razvoj. Države, iz katerih prihajajo emigranti, so v nekaterih primerih sebične, saj kroži misel, da bi bilo treba intelektualno elito obdržati doma, da bi lahko v prihodnosti ključno vplivala na razvoj domače države in na njen dvig na svetovni razvojni lestvici. Tako mišljenje je po mojem mnenju nazadnjaško, saj bi z omejevanjem intelektualcev v resnici zatirali njihove ideje, ki se v njihovi domovini ne bi mogle materializirati ali uresničiti, s tem pa se ovira tudi globalni razvoj. Kljub temu ogromno mladih odide v tujino, se dodatno izobrazi in z obogatim znanjem svojo idejo nadgradi ter v resnici pripomore k razvoju države. Domovina je namesto ponosa polna zavisti, saj je tuja država omogočila nekaj novega, revolucionarnega. Poleg tega z njo zavist gojijo ostale države, ker njim ni uspelo doseči takega cilja, domača intelektualna elita v tuji državi pa ni navdušena, da je do novega odkritja prišel migrant, ki jih je presegel. Egoizem in zavist sta strupeni lastnosti človeške rase in svet včasih novemu odkritju rajši obrne hrbet, kot da bi ga praznoval. Tako ignorantsko vedenje je ključni razlog za zatiranje razvoja.

Globalni razvoj zame ne pomeni odkritje nečesa revolucionarnega, kar bi drastično izboljšalo življenje posameznikov, ki že živijo povprečno oziroma nadpovprečno dobro, temveč nekaj, kar bo v končni fazi korak naprej za celotno človeštvo ne glede na socialno ozadje, kar bo omogočilo kvalitetnejše življenje mnogim, ki se trenutno borijo za golo preživetje. To, da se nekdo razvije na račun nekoga drugega, ni pravi razvoj, je le kraja. Pri razvoju gre namreč za večjo povezanost, deljenje dobrin, ne pa izkoriščanje in pohlep. Slednje je žal postalo realnost. Progresivizem, pri katerem vedno gledamo po več in bolje, po tistem, kar ima sosed, je zlo, ne le ker je drugo ime za zavist in pohlep, ampak ker v končni fazi vodi v izčrpanje – najprej nas do skrajnih mej, pa tudi planeta. Ne moremo ustvarjati stvari na novo iz ničesar; stvari je treba preoblikovati, prerazporediti.

Prav migranti so verjetno največji zagovorniki sprememb, nesebičnega sodelovanja. Treba se je zavedati, da je materialno imetje posredno prišlo v naše roke iz narave. Nekateri so si vzeli več, drugi manj. V človekovi naravi je, da hočemo več, in prav ta, ki ima dovolj, vzame tistemu, ki ima premalo. Ko imamo zadovoljene osnovne življenjske potrebe, denar ne prispeva bistveno k sreči in bi vsi bolje živeli, če bi se tega zavedali. Razvoj je bil od nekdaj cilj človeštva in vse bolj zevajoče socialne razlike ga resnično ovirajo – razvitejše države ne bi smele hladno gledati in obsojati zaostalosti drugih držav, temveč jim po najboljših močeh pomagati. Ovreči je treba predsodke o migrantih in jih sprejeti medse. Če bomo ostali zatiralski do tujcev, potem naša »dolina šentflorjanska« in z njo človeška rasa ne more pričakovati drugih sprememb v razvoju kakor nazadovanje.